

Poppen en decor geven 'Klein stationnetje' zijn charme

Genieten, ook voor volwassenen

JEUGDTHEATER

Voorstelling: 'Op een klein stationnetje' door Tg. Winterberg. Regie: Rob Vriens; spel: Marlyn Coetsier en Joris Erwich. Bijgewoond: 22/12, Amsterdam. Onder meer nog te zien: Zaan- dam, Almere en Haarlem. Speellijst: www.tgwinterberg.nl. Vanaf 4 jaar.

Helemaal snappen doen de jongste toeschouwertjes het verhaal niet, zo blijkt na afloop. Maar spannend vinden ze het wel. Met 'Op een klein stationnetje' heeft theatergezelschap Tg. Winterberg een voorstelling gecreëerd die vooral boeit door het fantasierijke decor (van de hand van Marlies Schot) en door de karaktervolle poppen (gemaakt door Marlyn Coetsier).

Op een klein stationnetje leven Puck en Willie, twee

broers. Vroeger verkochten ze kaartjes en wezen ze reizigers de weg naar de fabriek van meneer Van Vlaanderen. Op een dag ging de vriendin van Van Vlaanderen ervandoor en verloor de directeur alle interesse in zijn werk. De fabriek ging dicht en er kwam niemand meer naar het stadje. Puck en Willie hebben dus niks meer te doen. En omdat zij geen geld verdienen, kunnen ze ook geen taartjes meer kopen bij de blozende, rondborstige Babette. Om aan geld te komen verzinnen ze een plan, maar dat loopt uiteindelijk heel anders.

Het podium wordt ingenomen door de berg waar meneer Van Vlaanderen bovenop woont en door het uit spoorrails bestaande huisje van de broers. Een stukje berg verandert zo nu

en dan in de taartjeswinkel van Babette en een ander deel van de berg blijkt ook tal van geheimen te herbergen, die steeds voor verrassingen zorgen. Die vormgeving maakt de voorstelling tot een waar kijkgenot. De poppen zijn raak: de knorrepot Van Vlaanderen lekker chagrijnig, de taartjeverkoopster een en al zoete kleurtjes, zangeres Sibylle broodmager, met een hoofd als een pleeborstel. Het zijn die poppen en dat decor waar 'Op een klein stationnetje' het vooral van moet hebben.

Want het spel van Marlyn Coetsier en Joris Erwich, die de beide broers gestalte geven, mist vooralsnog de juiste timing en schwing. Scènes verlopen soms traag en overtuigend niet steeds, zeker voor vierjarigen. Jammer, want er is goed

spelmateriaal aanwezig. De scene waarin de twee mannen in hoog tempo zeven nachten slapen (in afwachting van de uitvoering van hun plannetje) en overdag de gekste spelletjes spelen krijgt slim en fantasierijk vorm en zo bevat het stuk veel meer aardige vondsten. Maar het komt in het spel niet helemaal tot zijn recht.

Neemt niet weg dat 'Op een klein stationnetje' toch een heel aardige voorstelling is, niet alleen voor kinderen.

En het aller-allerleukste? „Dat die ene meneer steeds maar Wil bleef zeggen tegen zijn broer, terwijl hij Willie heette”, proest de zesjarige Max. „En dan werd Willie telkens heel erg boos. Daar moest ik heel erg om lachen.”

SONJA DE JONG